

[Justitsministeren.]

skabes mulighed for i størst muligt omfang at bøde på de forhold, der kan motivere ønsket om svangerskabsafbrydelse, og jeg vil i denne forbindelse stærkt understrege, at nødvendigheden af at finde frem til sådanne foranstaltninger efter min mening er den vigtigste konklusion, man bør drage af den under 1937-loven stedfundne udvikling.

Stigningen i antallet af svangerskabsafbrydelser må med styrke rejse det spørgsmål, hvad der kan gøres for at bremse denne udvikling; men det ville være forkert at besvare dette spørgsmål med et forslag om en stramning af indikationen. Det ville være forkert overfor de enkelte kvinder, som ofte befinder sig i en nødsituation, og det ville være forkert, fordi der er grund til at antage, at dette blot ville føre til en udvidelse af antallet af illegale aborter. Jeg er derfor ganske enig med kommissionen i, at det først og fremmest gælder om at hjælpe de vanskeligt stillede kvinder. Det af socialministeren samtidig fremsatte lovforslag om ændring i mødrehjælpsloven er et skridt i denne retning, og det er mit håb, at der gennem den kommende bevillingspraksis indenfor mødrehjælpslovens område vil blive mulighed for at fortsætte ad denne vej. På denne baggrund finder jeg det rigtigt, at man afventer udviklingen og ikke nu indlader sig på overvejelser om vidtgående ændringer i indikationen for svangerskabsafbrydelse.

Ud fra disse overvejelser har jeg ment i alt væsentligt at kunne tilslutte mig den af flertallet i svangerskabskommissionen afgivne indstilling, og de ændringer, der er foretaget ved udarbejdelsen af lovforslaget i forhold til kommissionens udkast, er af mindre vidtrækkende betydning. Jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at jeg betragter den af kommissionen afgivne betænkning som et overordentlig vigtigt bidrag til diskussionen om svangerskabslovgivningen. I betænkningen belyses de relevante synspunkter på en efter min mening ganske udmærket måde, og jeg anser det for meget værdifuldt, at der gennem mindretalsindstillingerne er kommet vidt forskellige synspunkter til orde, idet dette har bidraget til en alsidig belysning af problemerne. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke kommissionen for dens store arbejde.

Som der nærmere er redegjort for i be-

mærkningerne til lovforslaget, følger hovedbestemmelsen i § 1, hvori indikationen for legal svangerskabsafbrydelse fastlægges, på de væsentligste punkter kommissionens forslag. Den ændring, der er foretaget i beskrivelsen af den medicinske indikation, tilsigter alene en tydeliggørelse og ikke nogen realitetsændring i forhold til kommissionens forslag. Som § 1, stk. 1, nr. 1, nu er formuleret, må den formentlig siges i alt væsentligt at svare til den praksis, der har udviklet sig efter 1937-lovens gennemførelse, og jeg anser det for et fremskridt, at der nu ikke længere, som det tidligere er sket, kan rejses tvivl om lovens hensigt på dette punkt.

Bestemmelserne om den etiske indikation i § 1, stk. 1, nr. 2, og den eugeniske indikation i stk. 1, nr. 3, følger ganske kommissionens forslag. Disse grupper indenfor de legale svangerskabsafbrydelser spiller talmæssigt set en ret underordnet rolle, men det kan ikke drages i tvivl, at der, hvor disse betingelser foreligger, altid bør være mulighed for svangerskabsafbrydelse.

Derimod har jeg, som der nærmere er redegjort for i motiverne, ikke ment at kunne følge kommissionens forslag om, at justitsministeren under ganske særlige omstændigheder skal kunne tillade svangerskabsafbrydelse udenfor de sædvanlige indikationer. Jeg ville anse det for meget vanskeligt at administrere en sådan bestemmelse på forsvarlig måde. Der ville uden tvivl ske det, at justitsministeriet blev udsat for et betydeligt pres i en række sager, og det ville efter mit skøn være vanskeligt at trække en linie, der begrænsede tilladelserne til ganske ekstraordinære tilfælde.

Der er dog visse af de tilfælde, der af kommissionen omtales som begrundelse for bestemmelsen, hvor jeg er enig i, at der bør være adgang til svangerskabsafbrydelse, men det er tilfælde, der forholdsvis klart kan afgrænses. Der er derfor i lovforslagets § 1, stk. 1, nr. 4, medtaget en yderligere indikation omhandlende de tilfælde, hvor en kvinde på grund af alvorlige fysiske eller psykiske defekter må anses for mindre egnet til at tage vare på et barn. Jeg har imidlertid fundet det naturligt, at spørgsmål om svangerskabsafbrydelse på denne indikation skal afgøres af mødrehjælpsinstitutionens samråd.

Et andet hovedpunkt i lovforslaget er be-